

Arrest

nr. 225 820 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2019 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 april 2018 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus en de vluchtelingenstatus aan de verzoekende partij toe te kennen.

Op 8 maart 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 maart 2019 weigert de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag. De aanvraag wordt onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 11 april 2019 ter kennis gegeven aan de verzoekende partij.

Op 26 maart 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. De kennisgeving gebeurt op 11 april 2019.

Dit is de bestreden beslissing, die stelt:

“(…)

Il est enjoint à Monsieur

De heer

Nom/naam : E.

prénom/voornaam : Y. A.

date de naissance/geboortedatum : X

lieu de naissance/geboorteplaats : L.

nationalité/nationaliteit : Kameroen

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision

binnen 30 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :

REDE VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le

Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

L'intéressé n'est pas en possession d'un visa valable.

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel van de verzoekende partij luidt:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

SCHENDING VAN DE BEGINSFEEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR : ZORGVULDTGHETDSPLICHT: SCHENDTNG VAN ARTTKEL 3 VAN HET EVRM.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Immers:

Art. 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

"Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Verzoeker heeft medische problemen.

Verzoeker is in zijn land van herkomst, Kameroen, in 2016 fysiek aangevallen door de politie. Daardoor is hij niet alleen het zicht aan zijn linkeroog verloren, maar zulke traumatische gebeurtenis heeft bij verzoeker ook geleid tot een ernstige psychische stoornis. Die gebeurtenissen hebben gevolg gehad dat verzoeker nu lijdt aan een posttraumatische stressstoornis.

De ernst van de gezondheidstoestand van verzoeker alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in Kameroen houden voor verzoeker een reëel risico in voor zijn leven of fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 9ter van de wet van 15 december 1980. In Kameroen is psychiatrische zorg niet of nauwelijks bestaande.

De reis naar Kameroen zelf en meer bepaald het onderbreken van de medische behandeling zouden voor verzoeker dan ook ernstige gezondheidsrisico's inhouden.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 3 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te stellen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet ge p g worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 3 van het EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stellen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van

bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Europese Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

De zaak *N. vs. The United Kingdom* handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (“*a very exceptional case*”) wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven, louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen, noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden, zoals in voornoemd arrest *N. vs. The United Kingdom* (en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM).

In de zaak *Paposhvili t. België* van 13 december 2016 bevestigt de Grote Kamer van het EHRM de principes die in de zaak *N. t. Verenigd Koninkrijk* worden gehanteerd en verfijnt men verder in overweging 183 als volgt: “*The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*”

Aldus blijkt uit §183 van genoemd arrest dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd.

2.3. De verzoekende partij stelt concreet dat zij het zicht van haar linkeroog heeft verloren in het herkomstland met als gevolg een posttraumatisch stressstoornis. De ernst van de ziekte en de heersende sanitaire en sociale situatie in het herkomstland brengt ernstige gezondheidsrisico's met zich mee. Er is nagelaten dit te onderzoeken. De psychiatrische zorg bestaat niet of nauwelijks. Deze factoren staan niet toe dat de medische behandeling wordt stopgezet of onderbroken. Hierdoor is de zorgvuldigheidsplicht en artikel 3 van het EVRM geschonden.

Deze redenering kan in het licht van punt 2.2. niet gevolgd worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag, gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij de verzoekende partij zich beroept op haar medische problematiek, werd afgewezen op 26 maart 2019. Het medisch advies van 25 maart 2019, mede ter kennis gegeven aan de verzoekende partij samen met de beslissing van onontvankelijkheid, luidt:

“(…)

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door Mr. E. Y. A. in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.03.2019.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 03/01/2019 van Dr. A. A. (psychiater) blijkt dat het gaat om een 27-jarige man die sinds 06/11/2018 psychiatrisch gevolgd zou zijn wegens een chronische posttraumatische stress stoornis (PTSS of PTSD).

De geldigheid van de feiten die beweerd worden door Mr. E. en die overgenomen worden door de attesterende psychiater worden niet door een sluitend bewijs geobjectiveerd, zodat aan de basisvereiste om tot de diagnose van een PTSS te komen niet voldaan wordt. De psychiater of gelijk welke arts die verwijst naar mogelijke gebeurtenissen in het verleden was uiteraard geen rechtstreekse getuige van deze gebeurtenissen, en kan dan ook niet anders dan de bewoordingen van betrokkene optekenen, zonder dat de beweerde gebeurtenissen zich ook in werkelijkheid zouden afgespeeld hebben. Aangezien de diagnose van PTSS dus met berust op geobjectiveerde feiten noch gestaafd wordt door gevalideerde vragenlijsten, kan men in het voorliggend geval met spreken van een bewezen geval van PTSS. Ook klachten als irritatie, slaapstoornissen, angsten en dergelijke zijn subjectieve gevoelens en zeker geen objectieve vaststellingen. Niets laat ons toe de pertinentie van deze vermeldde pathologie te verifiëren.

De chronologie toont aan dat betrokkene met zijn psychische problemen ten gevolge van de beweerde traumata gedurende verscheidene jaren zonder (medicamenteuze) behandeling geleefd heeft in zijn land van herkomst en dit zonder de minste complicatie (verergering van de symptomen). Mr. E. heeft dan de stresserende reis naar een onbekend land, België, aangevat, zonder de minste complicatie, wat bewijst dat hij in staat is om met zijn onbehandelde psychische problemen te reizen. Na zijn aankomst in België in 2018 heeft betrokkene nog verscheidene maanden hier geleefd met zijn reeds oude psychische problemen en nog steeds zonder (gespecialiseerde) behandeling en dat zonder de minste complicaties. Ik leg de nadruk op het ontbreken van enige complicaties tijdens deze lange periode zonder behandeling, terwijl een verergering van de symptomen in afwezigheid van een behandeling geattesteerd worden. Toen er dan eindelijk psychiatrische zorgen ingesteld werden voor "majeure psychische psychische toestand van betrokkene toch niet ernstig genoeg om dwingende of dringende maatregelen te nemen noch om een hospitalisatie te verantwoorden. Het voorgelegde medische stuk objectiveert noch de geattesteerde diagnose, noch de geattesteerde ernst, noch de psychiatrische opvolging. Wat de voorgeschreven medicatie betreft, deze dient slechts kort toegediend te worden (minder dan 2 weken) wegens de ongewenste effecten en het snel optreden van verslaving, dus enkel acuut en met chronisch.

Opmerking: Anxio-depressie is geen conventionele medische diagnose, het is enkel de beschrijving van 2 symptomen, ni. een angstige en een depressieve gemoedstoestand, die onderdeel kunnen uitmaken van een angststoornis. Een PTSS maakt deel uit van de groep van de in de DSM-V beschreven specifieke angststoornissen¹.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen.

“(…)”

Uit dit advies en de erop volgende weigeringsbeslissing blijkt dat de verzoekende partij niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij, noch een aandoening is die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling voorhanden is in het herkomstland.

Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij deze bevindingen niet. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt niet dat verzoekende partij beroep heeft aangetekend tegen de beslissing die de aanvraag, gesteund op artikel 9*ter*, onontvankelijk verklaart. Ter terechtzitting hierover ondervraagd, stelt de verzoekende partij geen informatie te hebben over het gegeven of er al dan niet beroep is aangetekend tegen deze beslissing. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat haar ziekte en een desgevallende onderbreking van de behandeling die zij thans krijgt, een ziekte is, zo ernstig dat deze onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt (zie punt 2.2.).

De verzoekende partij houdt onjuist voor dat het dossier niet zorgvuldig is onderzocht. In de mate dat zij stelt dat geen rekening is gehouden met de concrete omstandigheden en de stukken, is deze kritiek gericht de beslissing die de aanvraag, gesteund op artikel 9*ter*, onontvankelijk verklaart.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN